Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

16. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1867.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nøiagtighed i Modsætning til Ligegyldighed.

(Fra „Millennial Star.")

Nøiagtighed er et af de meest iøinefaldende Karakteertræk, der udmærker enhver trofast Sidste-Dages Hellig. Den giver hans Foretagender Liv og Friskhed og gjør hans Løbebane behagelig for ham selv samt elskværdig og tiltrækkende for enhver, som han kommer i Berørelse med. Den, der er nøiagtig i Alt, kan man forlade sig paa under alle Livets Forhold. Som Mand og Fader vil Udøvelsen af denne ypperlige Egenskab væsentlig bidrage til at vise hans Værd og grunde en varig Agtelse hos dem, der ere afhængige af ham som deres Overhoved, og medens Nøiagtighed indgyder hans Hustru Tillid, vil den glæde hans Børns Hjerter. De kunne trygt stole paa, at „Fader kommer hjem" til den Tid, han har bestemt. og de Smaa vilde kun sjeldent komme til at prøve den Sorg at blive skuffede i deres Forventninger. I et saadant Hjem hersker der mellem Mand og Hustru den fuldkomneste Enighed, hvilken intet tilstødende Uheld formaaer at ryste, eller alle Livets Modgange kunne tilintetgjøre. Iblandt de Hellige har den Nøiagtige sine Pligter at udføre, og han giver sig aldrig tilfreds, forend han faaer udført dem godt. Halvgjort Arbeide er Noget, som under enhver Omstændighed mishager ham, og derfor er han ogsaa stedse paa sin Post. Naar Sabbaten kommer, er hans fornemste Glæde at samles med dem, hvis Navne ere indskrevne iblandt deres Tal, som have skilt sig fra Verden, og hvilke ønske at lære at kjende ham og at gjøre hans Villie, der gav en ny Befaling til sine Disciple: „Seer til, at I elske hverandre." Dersom en saadan Mand nyder den Ære at være iklædt Præstedømmet, og han derhos er bleven kaldet til at fremføre Frelsens Budskab for sine Medmennesker, føler han Nødvendigheden af, at Lære og et godt Exempel følge hinanden for at Menneskene skulle komme til at lytte til og elske de himmelske Sandheder samt vor himmelske Faders Børn blive tilskyndede til at vende tilbage for at tjene Kon-

gernes Konge. Den, der er nøiagtig, er stedse rede, naar de kalde, som ere blevne valgte til at „føde Christi Hjord," og bestræber sig altid for at meddele Andre, saavel Ordets uforfalskede Mælk som den haardere Føde, paadet at Livets Grundsætninger hverken skulde blive mistydede eller daarligt anvendte. Hvis han er begavet med den Evne at kunne prise Gud ved Sang, er han ved enhver Leilighed iblandt de Hellige for at yde dem sin Bistand og for at forene sin Røst med deres ved at synge: „Istemmer Sang til Zions Konge." De Fremmede, der besøge de Helliges Forsamlinger, beundre den Nøiagtighed og Punktlighed, som de blive vaer hos vor Broder, og det varer ikke længe, inden de see den Modsætning, der er mellem en ligegyldig „Mormon" og en trofast Sidste-Dages Hellig. Omendskjøndt en saadan Mand, hvis Liv og Vandel vi i Korthed have søgt at skildre med nogle faa Træk, kan have mange Feil, saa vil dog hans Punktlighed — for at bruge Skriftens Ord — „skjule Synders Mangfoldighed," og sikkre ham deres Overbærelse, som heller ville skjule en Broders Feil end uviist udbasune den for Verden.

Vi ville nu med nogle Ord omtale En, der er stik det Modsatte af en saadan Mand, som den vi have søgt at beskrive. Den ligegyldige „Mormon" (thi Sandheden forbyder os næsten at bruge Navnet Hellig) tager just Tingene saaledes, som de komme; hvis hans Foretagender lykkes, er Alt vel, hvis ikke, anvender han ikke den ringeste Anstrengelse for at overvinde opstaaede Vanskeligheder eller for i mindste Maade at hjælpe til at fremrulle vor himmelske Faders underfulde Værk. Naar Sabbaten kommer, er det ham ligegyldigt enten han samles med de Hellige eller ikke, og hvis han endelig skulde beqvemme sig til at begunstige Forsamlingen med sin Nærværelse, følger det af sig selv, at han kommer for silde til at høre Forsamlingen aabnes med Bøn; men hvad skader det? Han kjender den Mand, som har været de Tilstedeværendes Mund, og han kan godt undvære at høre de Ord, som han maaskee ofte har hørt før. Hvor kortsynede ere desværre ikke vi Dødelige, og hvor tilbøielige til at undervurdere de Velsignelser, vi nyde! Naar vi spise vort daglige Brød, gjør det da Noget til Sagen, om det maaskee er af det samme Slags, som det, vi altid have nydt, siden vi fik Liv og Tilværelse her paa Jorden? Det Vand, hvormed vi slukke vor Tørst, er endnu ligesaa indbydende og oplivende for os, som det nogensinde har været, endskjøndt vi bruge det hver Dag. Ligedan forholder det sig med den regelmæssige Afvexling mellem Dagens Lys og Nattens Mørke, og vi føle os taknemmelige mod ham, fra hvem enhver Velsignelse kommer, og dog er en Broders Bøn kun ringe anseet af vor ligegyldige Broder, fordi han maaskee kan have hørt de samme Ord gjentagne Gange.

En slig ligegyldig Mand kan tilfældigviis gjerne beklæde en vigtig Post i Kirken, men er ikke af det Slags Arbeidere, som „ikke behøver at skamme sig." Han kan maaskee have en saadan Bestilling, at det er hans Pligt at besøge de Hellige i deres Hjem, men da han „ikke er en nøiagtig Mand," kan vedkommende Familie ikke vente ham til den bestemte Tid, og det har desværre ved saadanne Leiligheder kun altfor ofte viist sig, at Mistilliden ikke har været uden Grund. Han kan ogsaa maaskee være Mand og Fader, men hans Hustru og Børn have alt for længe siden ophørt med at troe, at han punktligt vilde holde sine Løfter; de vide, til hvilken Tid han skulde komme hjem, men det er ogsaa det Hele, og, som man kunde vente, ville ogsaa hans Børn

snart blive smittede af den samme Ligegyldighed. Ogsaa de ville blive skjødesløse, idet de følge hans Fodspor, og med Tiden ville de alle blive ansete som „en ligegyldig Familie." Det er umuligt at see Enden af en saadan Fremfærd, men enhver trofast Hellig, hvis Sind er blevet oplyst af den Hellig-Aand, kan indsee, hvilke sørgelige Følger den maa have for dem, som først begynde at blive ligegyldige med Hensyn til Alt, hvad man har vant sig til at ansee for ringe og ubetydeligt, hvorved de efterhaanden ogsaa vænne sig til at blive skjødesløse og forsømmelige i Henseende til de hellige Pligter, som ere forbundne med deres høie Kald, og lade deres Sind blive formørkede af den Aand, der raader i Verden.

De Helliges Pligter ere lette at forstaae, og vor himmelske Fader har i sin Barmhjertighed indsat det hellige Præstedømme iblandt sit Folk — Sandhedens og Retfærdighedens Forkyndere — hvorved Livets Vei er bleven let at finde. Hvis de Hellige i disse Lande komme ud af den rette Sti og fare vild, maae de gjøre det med aabne Øine og frit Forsæt, da de aldrig have havt en bedre Anledning til at lære end netop nu for Tiden. Riget skrider fremad; vor Guds Zion og dets Beboere blive omtalte af fremragende Mænd paa en Maade, som høiligen maa opmuntre enhver trofast Hellig, og Tegnene paa Zions tilkommende Storhed vise sig allerede for Verden.

Skulle da de Hellige, som forventes at repræsentere Guds Sag her i Landet, ved Ord eller Handlinger hindre Værkets Fremadskriden? Skulle de være ligegyldige og skjødesløse i Henseende til Opfyldelsen af deres Pligter, medens Værket er i stadig Fremadskriden, og Begivenheder af den yderste Vigtighed finde Sted iblandt Nationerne?

De Hellige, som forstaae at sætte Priis paa de gunstige Omstændigheder, under hvilke de leve, bør derfor holde fast ved deres Nidkjærhed for Sandhedens Sag og bestræbe sig for at voxe og tiltage i Alt, hvad der er godt, baade med Hensyn til Ord og Gjerninger. De bør søge at nyde Aandens Lys i en saadan Grad, at de, som vi have omtalt som de Ligegyldige og Skjødesløse, inden ret længe maae komme til at see, at den eneste sikkre Sti er iblandt Guds Folk, der ønsker at leve efter de Raad, som blive givne formedelst Præstedømmet, saa at det med Rette kunde siges om dem, at de søge at leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund.

Hvorledes vi kunne erholde de forjættede Velsignelser.

(Fra „Millennial Star.")

Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa alle disse Ting tillægges Eder. (Matth. 6, 33.)

Der er med Rette bleven sagt, at Guds Veie ere ikke Menneskets Veie. Dette er et Privilegium for Enhver, som agter paa Guds Handlemaade med Hensyn til Mennesket og paa dettes egen Handlemaade mod sig selv. Ved at anstille en Sammenligning bliver Forskjellen iøinefaldende, og Storheden af denne Forskjel ville vi see i Forhold til vore Begreber

om Begges forskjellige Veie. Vi ønske at henlede Læserens Opmærksomhed paa denne Forskjel, for at han ved grundig at overveie samme kunde lære Viisdom ifølge den Dømmekraft, han maatte være i Besiddelse af, dog uden at vi nærmere ville forsøge at udpege de enkelte Omstændigheder ved denne Ulighed paa anden Maade end ved at vise, at Uvidenhed og Daarskab i Forening med Egenkjærlighed ere et sikkert Særkjende paa Menneskets Handlemaade, medens Guds Veie give sig tilkjende ved hans uendelige Kundskab og Viisdom samt ved hans uudsigelige Godhed og Barmhjertighed. Baade det Raad og den Forjættelse, som indeholdes i Frelserens ovenanførte Ord, er en Stadfæstelse paa dette. Det næstforegaaende Vers til det, vi have valgt til Text, viser hvor nødvendigt det givne Raad dengang var, ligesom det ogsaa klarligen tilkjendegiver, at Menneskenes Veie ere ikke Guds Veie. Da Menneskene i enhver Henseende ere ligesaa fordærvede nu, som dengang Christus holdt sin Bjergprædiken, ere ogsaa de Raad, han gav ved denne Leilighed, ligesaa anvendelige nu, som da, og det er ligesaa nødvendigt at give Agt paa dem nu, som dengang. Menneskets Daarskab har i enhver Tidsalder stedse givet sig tilkjende ved Ringeagt mod de Raad, som ere blevne givne af Guds Præstedømme, og ved at foretrække „disse Ting," der blot ere kortvarige Velsignelser for dette Liv, for Evighedens uforgjænlige Skatte. I denne, den sidste Uddeling, har Gud gjengivet sit Præstedømme til Jorden med Magt og Myndighed til atter at udbasune dette Raad iblandt Menneskene: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa alle disse Ting tillægges Eder." Heri aabenbares Guds Viisdom og Godhed, thi ved at give Agt paa dette Raad, ville vi ikke alene sikkre os „alle disse Ting — Livets Fornødenheder — men ogsaa Evighedens uforgjængelige Rigdomme. Som en Følge af Menneskets Overtrædelse blev og er det fremmed for Gud samt for hans Rige og Regjering; derfor blev den Formaning given, at det skulde søge Guds Rige, idet den Forjættelse føiedes til, at de, som søge, skulle finde, hvis de søge alvorligen. At søge og finde vilde imidlertid ikke gavne os Noget, medmindre vi ogsaa derhos udføre de Handlinger, hvorved vi kunne blive optagne som Borgere i Guds Rige, idet vi fornye vore Troskabsløfter mod ham, og som Rigets Undersaatter blive berettigede til alle de Fordele og Velsignelser, som tilhøre samme.

De forberedende Skridt og Optagelses-Ordinancen ere tydelige og lette at forstaae samt indenfor Enhvers Omraade, der ønsker at blive Medlem af Riget, og dette kan opnaaes uden Penge og uden Betaling. Men hvilke Skridt er det, som nødvendigviis maae tages, og hvilken Ordinance er det, der maa udføres? Den første Fordring er at troe paa den Herre Jesum Christum, hvilket hele Christenheden paastaaer at gjøre. Den næste Betingelse er Omvendelse fra Synden eller en Forsagelse af det Onde, et fuldkomment Ophør med at gjøre Uret baade mod os selv og Andre. Dette er Noget, som kun meget Faa iblandt hele Menneskeslægten gjøre eller endog blot paastaae, at de gjøre. Dette Slags Omvendelse giver Liv og er Noget, som man ikke siden vil angre. Dette er de første Betingelser, som udkræves af den, der ønsker at blive Medlem i Guds Rige. De Ordinancer, som videre udfordres for at blive virkelige Borgere af Riget, ere: Daab ved Nedsænkelse i Vand til Syndernes Forladelse af En, som er bemyndiget af Gud dertil — samt Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilket er et Tegn og Segl paa det Troskabs- og Lydighedsløfte, vi

have aflagt. Dette opfylder den i Texten først anførte Betingelse, som de Hellige have adlydt, og hvilken Alle maae underkaste sig, der ville opnaae de forjættede Velsignelser.

Der er en anden og det en særdeles vigtig Betingelse foreskreven i Texten, men som imidlertid er mindst forstaaet og ofte kun lidet agtet, selv af dem, der kalde sig Hellige. Denne Betingelse er nemlig, at efterat vi ere blevne anerkjendte som Borgere i Guds Rige, skulle vi søge Guds Retfærdighed. Men for at vi skulle kunne gjøre dette, maae vi forstaae, hvori denne Retfærdighed bestaaer. Der kan med fuld Føie siges, at denne korte Sætning indbefatter Hovedindholdet af de Helliges Pligter mod sig selv, mod deres Medmennesker og mod Gud, og det fra deres første Indtrædelse i Riget og gjennem alle Evigheders Evighed. Uagtet disse Ord indbefatte saa Meget, er det dog ikke vanskeligt at give en tilfredsstillende Forklaring over det anvendte Udtryk. Meningen er ligefrem den, at vi skulle underkaste os den retmæssige Myndighed eller Guds sande Præstedømme. En fuldkommen Lydighed mod alle Guds Riges Love er en fuldkommen Retfærdighed. Derfor hedder det ogsaa med Rette: Værer fuldkomne, ligesom Eders himmelske Fader er fuldkommen, det vil sige, at ligesom Herren iagttager enhver Lov, der henhører til den Fuldkommenhedens Sphære, hvori han virker, saaledes maae ogsaa vi underkaste os enhver Lov, der henhører til den Kreds, i hvilken vi nu bevæge os, paadet vi formedelst Fuldkommenhed i denne Henseende kunde blive beredte for en høiere Virkekreds, og vi saaledes, ligesom vor Fader og Gud, evindelig kunde skride fremad fra Kundskab til Kundskab og fra Kraft til Kraft, saa at vor Retfærdighed, ligesom hans Fuldkommenhed, kan blive aabenbaret fra Tro til Tro. Ved at handle saaledes, blive vi retfærdige, ligesom vor himmelske Fader er retfærdig.

Men hvad er det for Love, som de Hellige skulle iagttage, og ere de skrevne eller uskrevne? Det er saadanne Love, der i Særdeleshed ere afpassede efter vor nuværende Tilstand, og egnede til at ophøie og forædle. De ere for Størstedelen uskrevne; nogle faa af dem ere optegnede, men der gives flere, som det er udtrykkelig forbudt at nedskrive, fordi Verden ikke kan gjøre Brug af dem. Da de ikke ere optegnede, følger det af sig selv, at de maae kundgjøres mundtlig. Da nu mange af dem, som kalde sig Hellige, ringeagte disse uskrevne Love, der forkyndes mundtlig, ville vi spørge, om disse Love ere af mindre Vigtighed, fordi de ikke ere optegnede, eller om Følgerne af at overtræde dem derfor ere mindre sørgelige? Vi svare Nei; de ere tvertimod af en endnu større Vigtighed end de skrevne Love, og ved deres Overtrædelse paadrager Vedkommende sig desto større Ansvar.

Vi have ovenfor bemærket, at Gud atter har gjengivet sit Præstedømme til Jorden i den Hensigt at indføre sin Regjering iblandt Menneskene og for at kundgjøre baade de skrevne og uskrevne Love for Alle. De, der ere blevne kaldte og ordinerede til det hellige Præstedømme, have faaet Myndighed til at handle af den Herre Jesus Christus, til hvem al Magt er bleven overgiven baade i Himmelen og paa Jorden. Derfor er det, som forkyndes af dem, der saaledes ere blevne ordinerede og beskikkede, en Deel af den uskrevne Lov baade for de Hellige og Verden, og uanseet enten det bliver forkyndt i Kakkelovnskrogen, i en offentlig Forsamling eller i et Herrens Huus, er det dog af lige stor Vigtighed, ja, af ligesaa stor Betydenhed, som om det blev fremsat selv midt under Sinais straldende Torden. Præste-

dømmets Raad ere Guds Ord, og vi maae agte derpaa samt vise Lydighed mod samme, saafremt vi ville søge Guds Retfærdighed. Det er ikke vor Forretning og vort Privilegium at styre, men at adlyde, thi vi ere endnu ikke blevne satte til at regjere.

Vi haabe, at det, som allerede er blevet bemærket angaaende Texten, vil være tilstrækkeligt til at sætte de Hellige istand til fuldkommen at forstaae deres Forhold til det Præstedømme, som er indsat af Gud, og til at fatte, at deres Ord ikke blot ere tomme Phantasibilleder, men ere at agte som Raad, der udgaae fra Guds egen Mund. Tillige haabe vi, at de ville forstaae Vigtigheden af den af Præsident H. C. Kimball ofte gjentagne Bemærkning: „Gjør saaledes, som det bliver sagt Eder," thi derved bliver vor Retfærdighed lagt for Dagen.

Naar vi have opfyldt de Betingelser, som indeholdes i vor Text, ved at søge Guds Rige og hans Retfærdighed, da begynder Opfyldelsen af den givne Forjættelse, at „alle disse Ting skulle tillægges Eder." Vi ville her bemærke, at „disse Ting" — Mad, Drikke og Klæder — ere blot timelige Fornødenheder, henhørende til dette Liv, og at vor himmelske Fader veed, at vi have dem behov, men vi skulle ikke hænge vore Hjerter derved eller lade vor fornemste Higen og Tragten være efter de jordiske Goder for ved deres Besiddelse at blive ansete af Verden. I alle disse Anliggender skulde vi følge Præstedømmets Raad og gjøre Alt, hvad der stod i vor Magt for at befordre Guds Riges Interesser.

Ved at opfylde de anførte Betingelser, sikkre vi os ikke alene Opfyldelsen af den givne Forjættelse om, at vore timelige Fornødenheder skulle blive afhjulpne, men vi opnaae derved det, som er langt vigtigere, nemlig et fast og urokkeligt Haab om en evig Fremadstriden, Evighedens uforgjængelige Skatte, det evige Livs Kraft og en uendelig Salighed. Derfor kunne vi heri see Guds Viisdom, idet han tilraader at „samle Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl, ei heller Rust fordærver, og hvor Tyve ikke gjennembryde og stjæle." Menneskets Viisdom, der kun er Daarskab, lærer os at samle Skatte paa Jorden, hvilke ville forgaae tilligemed dem, som have gjort Guldet til deres Gud. Dersom Nogen iblandt dem, hvis Navne ere optegnede iblandt Guds Folk, ikke skulde være visse paa, at de have opfyldt den i Texten anførte Betingelse, vilde det være bedst for dem at foretage en alvorlig Undersøgelse med sig selv, for at de kunde erfare, om de søge Guds Retfærdighed eller ikke. Der ere Nogle her i disse Lande, som have været i Kirken i en Række af Aar, og hvilke fortælle os, at de nu ere fattigere paa denne Verdens Ting, (og vi kunne ogsaa tilføie paa Herrens Aand) end de vare dengang, de indtraadte i Menigheden. Erindre Saadanne, at et af de første Raad, som gaves dem, efterat de vare indkomne i Kirken var, at de, forsaavidt det stod i deres Magt, skulde see at komme til Zion, „hvor alle disse Ting" ere tilstede i stor Overflødighed? Have de adlydt disse Raad eller endog blot gjort det ringeste Forsøg i saa Henseende? Bøgerne udvise det ikke, og det er efter Bøgerne vi skulle dømmes. Beskylder derfor ikke Gud for, at han ikke opfylder sine Forjættelser, og kommer ihu, „at adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Fedmen af Vædre."

I Hellige gjører ikke ligesom Hedningerne, der søge efter „alle disse Ting," „men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle ogsaa disse Ting tillægges Eder, thi Eders himmelske Fader veed, at I have dem behov." Det er Her-

rens Sag at sørge for sine Hellige, og han vil gjøre det med Alle, som adlyde hans Præstedømmes Raad, hvorved de som gode Borgere vise deres Troskab og Lovlydighed mod den Regjering, hvis Undersaatter de ere.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 230.)

Fra Paladset er der ingen anden Bygning at see. Naar man kommer ud af den saakaldte underjordiske Gang, stiger man ned ad det sydvestlige Hjørne af Terrassen, og lige ved Foden af samme begynder Opgangen til en ødelagt pyramidedannet Bygning, hvilken synes engang at have havt Trapper paa alle Sider. Disse Trapper ere imidlertid nedfaldne formedelst Træernes Tryk, og man maa klavre sig frem over Stenene, idet man støtter Foden ved at træde fast paa Grenene. Opstigningen er saa brat, at dersom den, der opstiger først, skulde bringe en Steen ud af Lave, vilde det Hele styrte ned, og da Vee dem, som maatte være nedenunder. Bygningen er 76 Fod paa Forsiden og 25 Fod bred. Den har fem Døre og sex Pillarer, der alle ere forblevne staaende. Hele Forsiden har været rigt prydet med Stukkaturarbeide, og enhver af de med Hieroglypher bedækkede Søiler indeholder 96 Qvadrater. De fire af Støtterne ere udzirede med Menneskeskikkelser, af hvilke to paa hver Side vende Ansigterne imod hinanden.

Den første Skikkelse forestiller en Qvinde med et Barn paa Armen, eller i det mindste sluttede vi af Dragten, at det skulde være en Qvinde. Denne Skikkelse er omgiven af en med Omhyggelighed udarbeidet Randforziring og staaer paa et smukt Ornament. Hovedet er ødelagt. Over samme er der tre Hieroglypher, og i Hjørnerne seer man Spor efter andre Hieroglypher, som ere ødelagte. De tre Andre ere i det Hele taget af samme Slags; enhver af dem synes at have et Barn paa Armen, og over dem alle Tre er der Hieroglypher.

Ved Foden af de to mellemste Støtter, som hvile paa Fodstykker, ere Steentabletter, hvorpaa der syntes at være ret interessante Billeder, men de vare saa belemrede med Ruiner, at det var umuligt at aftegne dem.

Det Indre af Bygningen er adskilt ved to Corridorer, som gaae langs igjennem samme, og har et med Qvaderstene belagt Loft, hvortil der er ligesaa høit, som til det i Paladset. Den forreste Corridor er syv Fod bred. Skillevæggen er temmelig tyk og har tre Døre, nemlig en stor i Midten og en mindre paa hver Side. I denne Corridor er der paa hver Side af Hovedindgangen en stor med Hieroglypher opfyldt Tablette, af hvilke enhver er tretten Fod lang og otte Fod bred samt afdeelt i 240 Qvadrater og opfyldt med Hieroglyphskrift. De ere begge satte ind i Muren saaledes, at de rage fire Tommer frem af den. Paa eet Sted er der gjort Hul i Muren tæt ved Siden af en af dem, hvilket tilsyneladende er skeet

i den Hensigt, at man vilde forsøge at tage dem ud, og det var ved Hjælp af denne lille Aabning, vi opdagede, at Stenen var omtrent en Fod tyk. Billedhuggerarbeidet er udført i Basrelief.

Corridoren paa Bagsiden er stummel og mørk, samt afdeelt i tre Rum. Hvert af Sideværelserne har to snævre Aabninger, henved tre Tommer brede og en Fod høi. Der findes ingen Levninger, hverken af Billedhuggerarbeide, Malerier eller Ornamenter af Gibs. I det mellemste Værelse, lige for Hovedindgangen, træffer man attter paa en Tablette med Hieroglypher, hvilken er fire Fod og sex Tommer i Breden, og tre Fod og sex Tommer i Høiden. Taget over samme er tæt, og følgelig har den ikke været udsat for Sol eller Regn, hvorfor ogsaa Hieroglypherne have fuldkommen holdt sig, skjøndt Stenen er sprukken midtover.

Det Indtryk, som disse talende, men for os ubegribelige Tabletter gjorde paa os, vil jeg ikke forsøge at beskrive. Af en eller anden ubekjendt Aarsag ere de hidindtil aldrig blevne fremstillede for Almeenheden. Capitainerne Del Rio og Dupaix hentyde begge til dem, men kun med nogle faa Ord, og ingen af dem har udgivet en eneste Tegning. Da de bleve udsendte af Regjeringen paa deres Undersøgelsesreise, og de upaatvivleligen bleve anbetroede dette Hverv, fordi de ansaaes skikkede og dygtige til at udføre det, kunne de ikke have været uvidende om eller ligegyldige for disse Indskrifters Værd. Jeg er af den Mening, at de ikke have gjengivet dem, fordi de Kunstnere, som fulgte Expeditionen, i begge Tilfælde ikke have været Arbeidet voxne og have manglet den bestemte og urokkelige Udholdenhed, der udkræves for at aftegne saadanne indviklede, ubegribelige og uregelmæssige Figurer. Ligesom ved Copan inddeelte ogsaa her paa Stedet Catherwood sit Papir i Qvadrater. Originaltegningerne bleve forminddskede, ligesom han rettede Indgraveringerne, og jeg troer, at han har kopieret dem saa nøiagtigt, som det er muligt med Penslen at gjengive et forsvundet Folks virkelig nedskrevne Optegnelser. Indianerne kalde denne Bygning en Escuela eller Skole, men vore Venner Padrene kaldte den et Rettergangssted, og disse Stene, sagde de, indeholdt Lovens Tavler.

Der er een vigtig Kjendsgjerning, som man bør lægge Mærke til. Hieroglypherne ere af det selvsamme Slags som dem, der findes i Copan og Guirigia. Det mellemliggende Land er nu beboet af Indianerstammer, som tale mange forskjellige Sprog og ere ganske uforstaaelige for hverandre, men der er Grund til at tro, at hele Landet engang har været beboet af eet og samme Folkeslag, der har talet det samme Sprog eller i det mindste har havt de samme Skrifttegn.

Der er ingen Trappegang og ei heller nogen anden synlig Forbindelse mellem de nedre og øvre Dele af Bygningen, og den eneste Maade, hvorpaa man kunde komme op til disse, var ved at klattre opad et Træ, som staaer tæt op til Muren, og hvis Grene sprede sig ud over Taget. Dette helder, og Siderne ere bedækkede med Gibsbilleder, hvilke imidlertid deels paa Grund af, at de ere udsatte for alle Slags Veir og deels ved Træernes og Buskenes Væxt og Bevægelse, ere ødelagte, saa at det var umuligt at aftegne dem, men der var dog Nok tilbage til at vise, at dengang de vare ubeskadigede og malede, maae de have frembudt et skjønt og imponerende Skue. Langs ad den øvre Deel af Taget var en Række Pillarer, der vare atten Tommer høie og stode i en Afstand af tolv Tommer fra hverandre. De vare dannede af Steenstykker og Kalk og bedækkede med Gibs. Den øverste Deel bestod af en Række flade,

fremstaaende Stene, hvorved det Hele havde nogen Lighed med et lavt, aabent Rækværk.

Paa Forsiden af denne og lige tæt ved den pyramideformige Bygning er der en liden Strøm, som tildeels forsyner den Vandledning, vi forhen have heentydet til, med Vand. Da vi vare komne over Floden, stødte vi paa en ødelagt, terrasseformig Steenbygning, der laa henved tredsindstyve Fod oppe paa Skraaningen.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Ældste Pratts Mission.

Ældste Pratts Afreise er bleven omtalt i et tidligere Nummer af „Millennial Star," men medens vi glæde os over, at han atter kan komme tilbage til sin Familie og talrige Venner i Utah, ville vi tilligemed de Hellige komme til at føle Tabet af ham saavel paa Grund af hans mundtlige Underviisning som hans Bidrag til vort Organ. Imidlertid vil det, som er til vort Tab, være til hans Fordeel, og Herren har sørget for, at der kommer Andre i hans Sted til at drage Omsorg for hans Hjord.

Ældste Pratt forlod sit Hjem den 7de Mai 1864, og begav sig over San Francisco og Jordtangen Panama til New York samt derfra til England, og landede i Liverpools Havn i Juli Maaned samme Aar. I den Tid, han arbeidede under Præsident Daniel H. Wells's Bestyrelse, besøgte han Londons og Birminghams Distrikter, og idet han prædikede for talrige Forsamlinger baade af Hellige og Fremmede, opløftede han sin Røst som med en Basuns Lyd og forkyndte Jehovahs Aabenbaringer: „Vee, vee denne Slægt, dersom den ikke omvender sig til Hærskarernes Herre." Dette er Ord, som ofte ere faldne fra Broder Pratts Læber, og han har stedse aflagt et sandt og trofast Vidnesbyrd og aldrig hverken sparet de Rige eller lukket sin Dør for de Fattige, men forkyndt Livets Ord, saaledes som Aanden har givet ham at udtale det.

I Januar 1865 reiste Broder Pratt i Selskab med Ældste W. W. Riter herfra og til Østerrig. De gjorde Wien til deres Hovedqvarteer og søgte at aabne Evangeliets Dør for dette Folk, men Fordærvelsen var saa stor iblandt Indvaanerne, at Evangeliet kun var lidet tiltrækkende for dem, og de foretrak dette Livs forfængelige Glæder for Evighedens uforgjængelige Skatte. I syv Maaneder søgte disse Brødre til Herren, for at de maatte faae den fornødne Viisdom til at kunne vinde Folkets Hjerter. Endskjøndt deres Arbeide tilsyneladende var uden Virkning, antog dog Herren deres Vidnesbyrd, og ikke længe efter deres Tilbagekaldelse i August hjemsøgtes det store Keiserrige af en ødelæggende Krig, hvis Følger have været saa forbausende for Verden. I ti Dage blev en af Jordens første Militairmagter sønderlemmet og oprevet, og sex hundrede tusinde Krigere, som efter vore Brødres

ydmyge Vidnesbyrd maatte gribe til Sværdet for at forsvare dette stolte og mægtige Rige, smeltede lig Sneen for dets nylig Allierede Preussen.

I den Tid Udgiveren af „Millennial Star" har været fraværende, har Ældste Pratt præsideret over den europæiske Mission og tillige redigeret nævnte Tidsskrift. Hans Arbeide er blevet sat Priis paa af hans Brødre i Zion og tillige af de Hellige i disse Lande, som have havt Leilighed til at læse hans ypperlige Afhandlinger, der ere saa belærende og trøstefulde for de Trofaste i Israel

Maa Guds Velsignelse ledsage ham paa hans Reise, og maae Herrens Engle føre ham lykkeligt over Land og Hav, og vi ere forvissede om, at dette Ønske vil finde Gjenklang hos alle trofaste Hellige paa hele Jorden.

Til de Hellige i den europæiske Mission.

Kjære Brødre og Søstre! Tiden er forhaanden, da vi forvente at forlade Eder for at begive os til vort Bjerghjem i Utah, som vi have været borte fra henved tre Aar. Under vort Ophold iblandt Eder, have vi tilbragt mange lykkelige Timer i Eders Selskab; vi have glædet os ved at see den Kjærlighed til Sandheden, som I have lagt for Dagen, og over det indbyrdes gode Forhold, der har hersket iblandt Eder; vi have med Glæde seet, at I have viist Eders Tro ved gode Gjerninger og Kjærlighedsbeviser mod os og vore Medarbeidere i Missionen; vi have hørt Eders ivrige Bønner og Begjæringer om, at det maatte forundes Eder at forblive trofaste mod Gud og hans Rige, og vi vide, at I længes efter at blive udfriede fra disse Lande og efter Eders tilkommende Hjem i Zion. I ere blevne fødte paany, nemlig af Guds Aand; I ere blevne optagne i een Familie, ere blevne Sønner og Døttre af den samme Fader, og ere alle blevne kaldte efter Christi Navn. Derfor er det, at I ogsaa elske hverandre med den rene Guds Kjærlighed og ønske alle Retfærdiges Vel; I glæde Eder langt mere ved at være i Selskab med de Gode end ved at omgaaes Eders Paarørende efter Kjødet, der have forkastet Sandheden. De, som forhen vare fremmede for os, ere nu sammenknyttede til os formedelst Baand, der ere langt stærkere end det blot jordiske Slægtskab. Guds Søns Evangelium og Sandhedens Aand har ganske ombannet hele Menneskets Natur og gjort det til en ny Skabning. De Hellige ønske at omgaaes med Hellige, men afsky slette Selskaber. De ere villige til at forlade Fædre og Mødre, Brødre og Søstre, Huus og Hjem, deres Fødeland og Forfædres Gravsteder for at udvandre til et nyt Land og danne sig et Hjem i en Ørken, naar de blot kunne nyde den Glæde at være i Selskab med Lysets Børn.

Omendskjøndt født i Amerika, have vi dog i Løbet de sidste syv og tyve Aar tilbragt det Meste af vor Tid iblandt Eder i Herrens Tjeneste, medens vi baade offentlig og privat, paa Gaderne og i Eders Huse — mundtlig og ved Skrifter have baaret Vidnesbyrd om det underfulde Værk, som Gud har paabegyndt paa Jorden. For over sex og tredive Aar siden talte Gud til os ved sin egen Røst, kaldte os ved Navn og befalede os at gaae ud og raabe Omvendelse til denne Slægt, berede Veien for hans Aasyn og prophetere om de Straffedomme, som skulle komme. Vi have

ikke været ulydige mod den himmelske Røst, men Dag og Nat, Sommer og Vinter, Aar efter Aar, fra vor Barndom og indtil vor Alderdom have vi baaret Vidnesbyrd om, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær forhaanden — Vredens og Hevnens Dag — Sorgens og Jammerens Dag, da Krig og Ødelæggelse, Pest og Hungersnød og alle Guds retfærdige Straffedomme skulle udgaae over Jorden. Iblandt de mange Millioner have nogle Faa aabnet deres Øren og Hjerter og lyttet til den advarende Røst; de have omvendt sig fra deres Synder, ere blevne døbte, have modtaget den Hellig-Aand og ere dragne ud fra disse Lande og have fundet et Tilflugtssted mellem Amerikas Bjerge, og velsignede ere de og Slægter efter dem, thi de ville finde Naade paa Vredens Dag, og velsignede ere de, som have omvendt sig fra deres Synder og søgt at fjerne sig fra de Ugudelige, thi Herren vil i sin egen beleilge Tid udfrie dem, dersom de forblive trofaste. Ja, velsignede ere alle oprigtige Sjæle her i disse Lande, som have annammet det Vidnesbyrd, der er blevet aflagt af Herrens udsendte Tjenere, thi han skal krone dem med Retfærdighed og sin Kraftes Herlighed, og deres Fjender skulle ikke have Magt over dem, thi Jakobs mægtige Gud skal gaae foran dem og være deres Belønner, og han skal samle dem, ligesom en Hone samler sine Kyllinger under sine Vinger, og føre dem som Lam til sin fredelige Faaresti. Og velsignede ere alle de Oprigtige af Hjertet, som herefter ville annamme det store Sidste-Dages Budskab, thi ogsaa de skulle drage op til Zion til Herren vor Gud, og alle de Retfærdige skulle blive samlede, ligesom til een Familie. Men vee de Ugudelige, hvis Hjerter ere forhærdede mod Herrens Sendebud, og som ikke ville omvende sig fra deres Synder, men forkaste den store Aabenbaring, der nu er sendt til dem, thi de ville omkomme i Babylons Plager. Vee Leiesvendene iblandt de christne Nationer, thi de ville blive nedstyrtede tilligemed deres Hjorde og deres Navne udslettede fra Jorden, fordi de have søgt at bortvende Folkets Hjerter fra det Budskab, Herren har sendt, og opløftet deres Røst mod hans Ord; derfor ville de faae desto større Fordømmelse.

De Hellige i disse Lande ville ihukomme, at Zion mellem Bjergene er Eders eneste Tilflugtssted paa den kommende Trængselens Dag. Ophører derfor ikke med Eders Bestræbelser, førend I faae udarbeidet Eders Udfrielse. Indskrænker Eders Udgifter saameget som muligt, og ligger ikke paa den lade Side, naarsomhelst I kunne faae Arbeide, og bestræber Eder alvorligen for at sammenspare Noget til Eders Emigration. I Forældre, Eders Børns Frelse beroer tildeels paa Eders Bestræbelser for at faae dem bort fra disse Lande, og I ere for en stor Deel ansvarlige for dem; hvis de paa Grund af Eders Skjødesløshed skulle komme til at gaae til Fortabelse, ville deres Synder komme til at hvile paa Eders Hoveder. Gjører Eder derfor al mulig Umage for at bevirke deres timelige Befrielse, og I ville blive velsignede af dem og Eders sildigste Efterkommere.

Aaret 1868 vil upaatvivleligen blive et mindeværdigt Aar i de Helliges Emigrationshistorie. Vi haabe, at Dampskibe ville blive opfyldte med Passagerer af de Sidste-Dages Hellige, og at mange Tusinder ville „komme hasteligen" frem paa Herrens banede Vei — Jernbanen over Sletterne — saa at Zions Bjerge og Høie ville blive opfyldte med Mennesker og komme til at gjenlyde af de Retfærdiges Frydejubel, medens enhver Bolig vil blive opfyldt af Taksigelses og Lovsangs Røst.

Inden disse Linier naae de Hellige, ville vi allerede være paa Veien til vort kjære Hjem. Vort Hjerte er fuldt af Velsignelser for alle Troens Huusfolk over hele Verden, og vi haabe, at det ikke vil vare længe, inden vi med Glæde skulle hilse mange Tusinder af vore Brødre og Søstre fra disse Lande. Vi ville tusinde Gange byde Eder Velkomne til vort forjættede Land. Tilsidst ville vi byde Eder et hjerteligt Farvel.

Ældste Pratt tog Fredagen den 26de f. M. med Dampskib fra New York til Chicago, og vi ønske ham en lykkelig Reise til vort kjære Hjem.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1840. (Fortsat fra Side 238.)

Præsidenten talte om Nødvendigheden af at bygge et „Herrens Huus" her paa Stedet. Der vedtoges derpaa, at de Hellige bygge et Huus, hvor de kunne dyrke Gud, og at Reynolds Cahoon, Elias Higbee og Alpheus Cutler beskikkes til at sammentræde til en Committee, der forestaaer Opførelsen af samme.

Efter Forslag vedtaget, at dette Foretagende paabegyndes ti Dage fra nu af, og at siden hver tiende Dag anvendes til Husets Opbygning.

Præsident Hyrum Smith fremstod og talte om, at der vare flere Individer, som ved deres Indflytning til dette Sted ikke havde opgjort med deres Creditorer og ei heller medbragt noget Flyttebeviis fra de Grene, hvor de forhen havde boet. Ifølge Forslag blev der vedtaget, at de, som flytte hid uden at medbringe Flyttebeviis, ikke ansees som Medlemmer af Menigheden.

John C. Bennett holdt derpaa en længere Tale angaaende den Overlast, der var tilføiet Menigheden, og bemærkede, at det var nødvendigt for Brødrene at staae hverandre bi og at gjøre Modstand mod ethvert Forfølgelsesforsøg.

Ældste Lyman Wight talte derefter til Forsamlingen. Mødet hævedes til den følgende Morgen.

Søndag Morgen den 4de Octbr.

Conferencen samledes atter ifølge Bestemmelse og aabnedes med Bøn af Ældste Babbitt.

Skriveren blev derpaa opfordret til at oplæse Præsidentskabets Indberetning med Hensyn til Stadens Grund, hvorefter Præsidenten gjorde nogle Bemærkninger angaaende Gjælden for den Jordstrækning, som var bleven kjøbt til at bygge Staden paa, hvilke Bemærkninger ville blive anførte efter Conference-Forhandlingerne, ligesom han tilraadede at vælge en Committee til at tilveiebringe Midler til Gjældens Afgjørelse. Efter Forslag blev der vedtaget, at William Marks og Hyrum Smith udnævnes til Medlemmer af denne Committee.

Ifølge Forslag vedtaget, at der vælges en Committee til at gjøre et Udkast

med Hensyn til Staden Nauvoos Forfatningsanliggender.

Vedtaget, at Joseph Smith, John C. Bennett og Robert B. Thompson vælges til Medlemmer af nævnte Committee.

Endvidere vedtaget, at John C. Bennett vælges til som Deputeret at paaskynde Forfatningsudkastets Vedtagelse i den lovgivende Forsamling.

Præsident Hyrum Smith stod derpaa frem og talte til almindelig Belærelse for de Hellige. Conferencen sluttedes for en Time.

Klokken eet Eftermiddag samledes Conferencen igjen ifølge Bestemmelse, og aabnedes med Bøn af Ældste John P. Green.

Præsident Joseph Smith stod derpaa frem og holdt en Tale angaaende Daab for de Døde, hvortil den tilstedeværende store Forsamling lyttede med en særdeles Opmærksomhed.

Dr. Bennett fremlagde et Udkast til Andragendet angaaende Stadens Forfatningsanliggender m. M. Efter Forslag vedtaget, at Udkastet vedtages.

Ældste C. Robinson stod derpaa frem og afgav Beretning om Trykningen af en ny Udgave af Mormons Bog og sagde, at den nu var næsten færdig, ligesom der ogsaa var truffet Forberedelser til Trykningen af en Sangbog, Lærdommens og Pagtens Bog osv.

Conferencen sluttedes til Mandag Morgen.

Mandag Morgen den 5te Octbr.

Conferencen samledes ifølge Bestemmelse og aabnedes med Bøn af Ældste Lyman Wight.

Efter nogle indledende Bemærkninger oplæste Ældste Robert B. Thompson en af Joseph Smith forfattet Afhandling om Præstedømmet, hvilken vil blive anført efter Conferenceforhandlingerne.

Siden holdt Ældste Babbitt et ypperligt og temmelig langt Foredrag over det samme Emne.

Conferencen sluttedes for en Time. I Mellemrummet blev der døbt et stort Antal.

Klokken to Eftermiddag samledes atter Conferencen efter Bestemmelse. Ældste Lyman Wight talte til Forsamlingen angaaende Daab for de Døde og om andre Punkter, der vare af Interesse for de Hellige.

Præsidenten gjorde derpaa nogle Bemærkninger og udtalte sin Velsignelse over Forsamlingen.

Dr. John. C. Bennett sagde, at der vare Mange, som vare blevne beskyldte for Overtrædelser og betragtede som Skyldige, medens det ved nærmere Undersøgelse befandtes, at der ikke har kunnet fremføres Noget mod dem. Derefter blev der ifølge Forslag vedtaget, at Ingen betragtes som skyldig i nogen Overtrædelse, medmindre det bliver beviist ved to eller tre Vidner.

Derpaa forelagde han Conferencen den Behandling, som var bleven de Hellige til Deel i Missouri, og ønskede at vide, om Conferencen vilde tage videre Forholdsregler for at faae Opreisning. Efter Forslag vedtaget, at Elias Higbee og Robert B. Thompson sammentræde til en Committee for at skaffe Opreisning for de Forurettelser, som de Hellige have lidt i Missouri.

Ordinationscommitteen indberettede, at den havde ordineret ni og tredive Personer til Præstedømmet.

Efter Forslag vedtaget, at denne Conference sluttes, og at næste Conference afholdes den 6te April førstkommende.

Joseph Smith,
Præsident.
R. B. Thompson,
Skriver.

Vi ville her anføre den Afhandling, som ovenfor er hentydet til.

For at drøfte det saavel for denne som for enhver efterfølgende Generation saa vigtige Punkt angaaende Præstedømmet, vil jeg stride til, saavidt det lader sig gjøre at efterspore Sagen gjennem det gamle og nye Testamente.

I de hellige Skrifter er der omtalt tvende Præstedømmer, nemlig det Melchizedekske og det Aaronske eller Levitske. Endskjøndt der er to Præstedømmer, indbefatter dog det Melchizedekske det Aaronske eller Levitiske Præstedømme og er det store Hoved, der holder den høieste Myndighed, som tilhører Præstedømmet, samt Guds Riges Nøgler i alle Verdensaldere indtil den sildigste Slægt paa Jorden, og er Kanalen, gjennem hvilken al Kundskab og Lærdom samt hele Saliggjørelsens Plan og enhver vigtig Gjenstand er aabenbaret fra Himmelen. (Fortsættes).

Nyheder.

England. Den 7de dennes sammentraadte en Conference i London for at behandle det luxembourgske Spørgsmaal, der er blevet et Tvistens Æble mellem Frankrig og Preussen. Conferencen er repræsenteret af Frankrig, Preussen, England, Rusland, Østerrig, Italien og Holland.

Preussen. Angaaende Stemningen i Preussen skrives fra Berlin: Preussen kan ikke antage nogetsomhelst Forslag, der i fjerneste Henseende kan svække den imponerende Stilling, hvori det befinder sig paa Grund af sine Seire ifjor. Det er en afgjort Kjendsgjerning, at der foretages Rustninger, og det efter en storartet Maalestok.

Frankrig. Stemningen i Frankrig er ikke mindre krigerisk end i Preussen. Der skrives saaledes fra Paris: „Som man let kan tænke sig, fortsættes Krigsberedelserne uafbrudt. Man har allerede tidligere meddeelt Direkteurerne for Akademiet og Lyseet samt Seminarieforstanderne i Strasburg, at de maae holde sig rede til paa første Vink at rømme deres Etablissementer, samt opfordret dem til at indgive Lister over deres Personel. De af dem benyttede Localer skulle i fornødent Fald bruges til Casernering af omtrent 30,000 Mand, der muligviis blive kastede ind i Strasburg," og i en anden Skrivelse hedder det, at hele Landeveien ved Neuilly (i Nærheden af Paris) er opfyldt med Kanoner, der ad Jernbanen skulde sendes videre til Strasburg. I samme Skrivelse omtales en i Frankrig for nylig opfunden lille Kobberkanon, hvis Virkninger skulle være i høieste Grad forbausende. Den beskrives saaledes: Dens Mechanisme drives ved Elektricitet. En Kjæde, der er befæstet til samme, lader Kanonen af sig selv. Opfinderen er Oberstlieutnant Martin de Brettes. Kanonen bestaaer af 3 Dele, der forfærdiges hver for sig i forskjellige Fabriker. De i Paris nylig anstillede Forsøg skulle have givet aldeles overraskende Resultater, og man mener at kunne tilintetgjøre en heel Bataillonfront med en eneste Ladning. Projektilerne ere saakaldte biscaiers, der træffe sikkert i en Afstand af 1800 a 2000 Metres. Ved Hjælp af en meget sindrig konstrueret Dreieskive, som

en enkelt Artillerist kan haandtere, er man istand til at affyre 40 a 50 Skud i Minutet. Ved de i Montrouge anstillede Forsøg var Kobberkanonen bedækket med et Hylster, saa at de Tilstedeværende vel kunde see den ødelæggende Virkning, men ikke det Redskab, der frembragte den.

Spanien. Der meddeles fra Barcelona af 1ste Mai, at der hersker almindelig Gjæring i Catalonien. I Anledning af Tyrefægtningen er der blevet uddeelt fjendtlige Proclamationer mod Generalcapitain Gasset. Der er strax afmarscheret Tropper til Sletten ved Tarragona og Bjergene omkring Figuera, hvor væbnede Insurgentbander havde samlet sig under Feltraabet: Længe leve Prim og Republiken! Ned med Dronningen og Narvaez!

Grækend. Fra Athen meddeles, at Antallet af de der anskaffede Geværer beløber sig til 25,000 Stkr. Desuden er der ankommet forskjellige hemmelige Apparater til at beskytte de græske Havne og Skibe mod fjendtlige Angreb. I Thessalien og Epirus hersker der stærk Bevægelse; alle de af Christne beboede Landsbyer ved Grændsen fra Almyro til Gianitzius have gjort Opstand, og 600 Familier, Koner og Børn, ere flygtede over paa græsk Territorium. De forefalder daglig med afvexlende Held Smaatræfninger imellem Insurgenterne og tyrkiske Troppeafdelinger. Insurgenthøvdingen Karaulis har alene 1,000 Mand til sin Raadighed, med hvilke han forsvarer Agrapfa Bjergene.

Amerika. Ifølge det mexikanske Blad „Rancher" har en forfærdelig Begivenhed tildraget sig i Zacatecas, hvor den juaristiske General Escobedo den 3die Marts om Morgenen har ladet 123 fangne Udlændinge, meest Franskmænd, henrette. Den Ene efter den Anden blev skudt, og de blodige Lig bleve liggende paa Pladsen, for at det næste Offer skulde see dem. Faa af de Ulykkelige viste sig svage; de Fleste sang Marseillaisen.

Blandinger.

En Maanerystelse. For nogle Maaneder siden har der, ifølge flere Astronomers Mening, fundet en Maanerystelse Sted. Denne Mening er i Særdeleshed bleven gjort gjældende af Direkteuren for det astronomiske Observatorium i Athen. Det anføres som en Kjendsgjerning, at det ene af Kraterne eller Aabningerne mellem Maanebjergene er aldeles forsvundet, og dette, paastaaes der, kan kun være skeet ved en Maanerystelse.

Den franske Krigsflaade talte den 1ste Juli 1866 ialt 379 Dampskibe med 6,395 Kanoner og 108,533 Hestes Kraft samt 126 Seilskibe med 1,288 Kanoner og 28 Bugseerdampskibe med 1,780 Hestes Kraft. Af Dampflaaden vare 66 Pandserskibe med 1,121 Kanoner og 29,425 Hestes Kraft; deraf 3 Pandserskibe med Taarn og Spore, tilsammen med 36 Kanoner og 2,850 Hestes Kraft, 2 Panserfregatter med tilsammen 104 Kanoner og 2,000 Hestes Kraft, 14 Pandserfregatter paa 30—40 Kanoner, tilsammen med 528 Kanoner og 13,600 Hestes Kraft, ialt altsaa 19 Pandser-

skibe af 1ste Rang paa circa 1,000 Hestes Kraft; fremdeles 10 Pandsercorvetter paa 12 til 16 Kanoner, tilsammen med 140 Kanoner og 4,500 Hestes Kraft; 5 svømmende Batterier paa 18 Kanoner, tilsammen med 90 Kanoner og 1,125 Hestes Kraft, 12 do. paa 16 Kanoner, tilsammen med 192 Kanoner og 1,800 Hestes Kraft, og 11 do. paa 2 Kanoner, tilsammen med 22 Kanoner og 460 Hestes Kraft; endvidere „til specielle Øiemed" 4 Pandserfartøier, tilsammen med 2 Kanoner og 500 Hestes Kraft, og endelig 5 pandsrede Kanonbaade, tilsammen med 7 meget store Kanoner og 2,590 Hestes Kraft. Af Skruedampskibe uden Pandser har Frankrig 238 med 4,878 Kanoner og 63,883 Hestes Kraft; deraf 5 Tredækkere paa 106 til 130 Kanoner, 15 Linieskibe paa 90 Kanoner, 16 do. paa 70, 80 og 82 Kanoner, 6 Fregatter paa 56 Kanoner, 18 do. paa 40 til 34 Kanoner, 3 Corvetter paa 22 Kanoner, 11 do. paa 4—16 Kanoner, samt 164 Avisoskibe, Kanonbaade og Transportskibe paa 1—6 Kanoner. — Af Hjuldampskibe haves kun 13 smaa Fregatter, 8 Corvetter og 54 Avisoskibe, og af Seilskibene ere Størstedelen armerede Transportskibe, samt Skonnerter, Kuttere o. desl. — Hvad der udmærker Hovedstyrken af den franske Krigsflaade: Skruedampskibene og især Pandserskibene, er Skibenes Eensartethed i Hurtighed, der gjør dem saa fortrinlig skikkede til at operere samlede som Flaade, medens de engelske Pandserskibe tildeels hvert for sig ere stærkere. Denne Forskjel kom især tilsyne ved den store Flaadesamling ved Cherbourg for et Par Aar siden. „Times" for den 18de dennes henleder Englændernes Opmærksomhed paa, at den franske Pandserflaade forøges hvert Aar meget stærkt, og raader England til at være paa sin Post samt til at tage Frankrigs Iver i saa Henseende til Mønster.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.